

7. tanulmány

A hithez vezető út

Augusztus 5., szombat délután

Számos izraelita úgy tekintett az áldozati szolgálatokra, mintha bennük lenne az erő, amely megszabadít a bűntől. Isten meg akarta nekik tanítani, hogy ezeknek sincs már nagyobb értékük, mint az érc kígyónak. Arra kellettek, hogy gondolataikat a Megváltóra irányítsák. Sem sebeik gyógyulásáért, sem bűneik bocsánatáért maguk semmit nem tettek, csupán Isten ajándékába vetett hitüket kellett megmutatniuk. Rá kellett tekinteniük, hogy éljenek. (...)

Ma ezreknek van rá szükségük, hogy megtanulják ugyanazt az igazságot, amelyet Nikodémus a felemelt kígyó segítségével tanult meg. A törvény iránti engedelmisségükben bíznak, abban, hogy az majd beajánlja őket Isten kegyébe. Az emberek, ha kéri őket, hogy nézzenek Jézusra, és higgyék el, hogy Ő egyedül kegyelme által menti meg őket, így kiáltanak fel: „Hogy volna lehetséges ez?”

Nikodémushoz hasonlóan nekünk is ugyanúgy kell életre jutnunk, mint aki első volt a bűnösök között. Jézuson kívül „nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Csel 4:12). Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amellyel megragadjuk Krisztust, átvesszük érdemeit, mint orvosságot a bűnre. – *Jézus élete*, 174–175. o.

Isten Igéjében mélységes titkok vannak. Ember számára érthetetlen titkok vannak gondviselő munkájában és a megváltási tervben is. A korlátolt elme azonban minden áron ki akarja elégíteni kíváncsiságát, és meg akarja oldani a végtelen kérdéseit, de közben elhanyagolja, hogy azon a pontosan meghatározott úton járjon, amit elvár Isten kinyilat-

koztatott akarata, s helyette inkább a világ megalapítása óta rejtett titkokat próbálja megtudakolni. Elméleteket gyárt, elveszíti az igazi hit egyszerűségét, túlságosan fontos lesz önmagának ahhoz, hogy elhiggye az Úr kijelentéseit, s így bezárkózik saját gögös voltába.

Nagyon sokan a magukat Isten gyermekeinek vallók közül épp ebben a helyzetben vannak. Gyengék, mivel saját erejükben bíznak. Isten nagy erővel dolgozik hűséges népéért, azokért, akik minden visszatartás és kétség nélkül engedelmeskednek szavának. A menny fensége az angyali seregekkel együtt tette a földdel egyenlővé Jerikó falait, hogy népe haladhasson előre. Minden csak Isten ereje által történt. Az ember mondjon le minden önfelmagasztaló vágyáról, alázattal vesse alá magát a mennyei akaratnak, és Isten újból ki fogja nyilatkoztatni akaratát annak érdekében, hogy gyermekeinek szabadságot és győzelmet adjon.
– *Adventista Bibliakommentár*, 2. köt., 995. o.

A törvényeskedő vallás nem tudja összhangba hozni Istennel a lelket. A farizeusok zord, merev óhitűsége, melyből hiányzott a megtört szív, a gyöngédség vagy szeretet, csupán a megütközés köve volt a bűnösök számára. Olyanok voltak, mint az ízet vesztett só, hiszen a befolyásuknak nem volt ereje megóvni a világot a romlottságtól. Az egyedül igaz hit szeretetből munkálkodik és megtisztítja a lelket. Ez a szeretet kovászként áthatja, átalakítja a jellemet. – *Gondolatok a Hegyibeszéd-ről*, 53. o.

Augusztus 6., vasárnap – A Törvény és az ígélet

Az elmének engedelmeskednie kell a szabad királyi törvénynek, amelyet Isten Lelke vés be a szívbe és ad hozzá megértést. A lélek maga kell, hogy kiűzze a bűnt azáltal, hogy legnemesebb képességeit állítja munkába. Az egyetlen szabadságot, amelynek örülhet a korlátolt akarat, az Isten akaratával való összhang jelenti azáltal, hogy eleget tesz azoknak a feltételeknek, amelyek révén a mennyei természet részese lesz.

A Sínainál adott törvény a Végtelen Isten gondolatainak és akaratának másolata. A szent angyalok szigorúan betartják ezt a törvényt. Az elvárásai iránti engedelmesség fejleszti a keresztyén jellemet, és Krisztus

által az embert a bűnbeesés előtti állapotba helyezi vissza. A törvényben tiltott bűnök sosem találnának helyet a mennyben.

Istent arra készítette az ember iránti szeretete, hogy a Tízparancsolat tíz elvében fejezze ki akarátát. (...) Isten a törvényét adta az embernek, mint teljes életszabályt. Ha engedelmeskedik, akkor él Krisztus érdemei által. Ha megszegi, akkor a törvénynek van hatalma ítéletet mondani fölötte. A törvény az embert Krisztushoz küldi, és Krisztus újból a törvényre tereli az ember tekintetét. – *Our High Calling*, 138. o.

Krisztus isteni természetének volt hatalma a halál bilincseinek meg-törésére. Krisztus kijelenti, hogy Önmagában van élete, amellyel bárkit megeleveníthet, akit akar. Minden teremtett lény Isten akarata és hatalma által él. Mindenki az Isten Fiában való életből nyeri életét. Bármennyire tehetséges és sokra is képes valaki, életét az élet Forrásától nyeri. Krisztus az élet kútfeje. Csak az, akié egyedül a halhatatlanság, aki a világosságban és az életben lakozik, jelentheti ki: „Van hatalmam letenni azt [az életemet], és van hatalmam ismét felvenni azt...” (Jn 10:18). – *Szemelvények*, 1. köt., 173. o.

Minden jó indíték, szándék és törekvés Isten ajándéka. A hit elfogadja Istentől azt az életet, amely egyedül hozhat igazi növekedést és erőt. Alaposan meg kell érteni, hogyan lehet a hitet gyakorolni!

Isten minden ígéretének feltétele van. Ha készek vagyunk cselekedni az Ő akarátát, akkor minden ereje a mienk. Mindez az ajándék, amit Isten nyújtani akar, benne van az ígéretben. „A mag az Isten beszéde” (Lk 8:11). Amennyire bizonyos, hogy a tölgyfa benne van a makkban, Isten ajándéka ugyanolyan biztosan benne van az Ő ígéretében. Ha elfogadjuk ígéretét, miénk az ajándék.

A hit önmagában is lelki ajándék, amely képesít bennünket Isten többi ajándékának elfogadására. Amikor gyakorlás és cselekvés által elfogadjuk Isten Igéjét, hitünk növekszik. Abból a célból, hogy megerősítsük hitünket, kapcsolatba kell hoznunk azt az Igével. – *Előtted az élet*, 253. o.

Augusztus 7., hétfő – „Törvény alatt őriztettünk”

Az ember megváltásának egyetlen útja van. „Nélkülem semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5) – mondja Krisztus. Krisztus, és egyedül Krisztus által, az élet folyamai megújítják az ember természetét, átalakítják ízlését és a menny felé fordítják szeretetének irányát. Az isteni és az emberi természet egyesítése által Krisztus megvilágosította a megértést, és életadó erőt árasztott a bűnei miatt halott lélekbe.

Amikor az ember gondolatai a Kálvária keresztje felé irányulnak, tökéletlen látásával Krisztust ismeri fel a szégyenletes kereszten. Miért halt meg? – A bűn következménye miatt. Mi a bűn? – A törvénytelenység. Az ember szemei megnyílnak a bűn jellegének megértésére. Az áthágtott törvény nem bocsáthat meg a törvényszegőnek. A törvény tanítómesterünk, mely büntetést szab ki ránk. Hol a megoldás? – A törvény Krisztushoz vezet bennünket, aki azért feszítettett keresztre, hogy igazságában részesíthesse a bukott, bűnös embert, így az embert az Ő igaz jellemében mutathatja be az Atya előtt. – *Szemelvények*, 1. köt., 194. o.

Sátán hamisan azt állítja, hogy Krisztus halála törvényt helyettesítő kegyelmet eredményezett. Jézus halála nem változtatta meg, nem helyezte hatályon kívül, és nem tette kevésbé fontossá a Tízparancsolatot. Az Üdvözítő drága vére által felkínált értékes kegyelem megerősíti a törvényt. Az ember bukása óta Isten erkölcsi uralkodása és kegyelme elválaszthatatlanok. Korszakokon át haladnak kéz a kézben. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást” (Zsolt 85:11).

Az Isten törvényei és rendelkezései iránti engedelmisség életet és jólétet jelent népe számára.

Az evangélium reménységének hatása nem fogja azt a képzetet keltetni a bűnös emberben, hogy a Krisztus általi üdvösséget ingyen kegyelemnek vélje, s így tovább élhet Isten törvényének megszegésében... A bűnös megváltoztatja útját, Megváltójától kapott ereje révén hűséges lesz Istenhez, és új, tisztább életet él. – *That Faith I Live By*, 89. o.

A pogányokat úgy közelítette meg, hogy Krisztust méltatta, feltárta a törvény kötelező követelményeit, és bemutatta, hogy a Golgota kereszt-

jéről visszatükröződő fény miként adott értelmet és dicsőséget az egész zsidó rendtartásnak.

Így változtatta meg munkamódszerét az apostol, és ahova eljutott, az adott körülmények figyelembevételével fogalmazta meg üzenetét. Türelmes munkálkodása felettébb eredményes volt, habár akadtak sokan, akik nem engedték magukat meggyőzni. Még ma is vannak olyanok, akik semmi módon nem engedik magukat meggyőzni az igazságról, és Isten munkatársának gondosan kell keresnie a legjobb módszereket, nehogy előítéletüket és ellenállásukat felébressze. – *Az evangélium szolgái*, 118. o.

Augusztus 8., kedd – A Törvény mint őrizőnk

A törvénytelenységben nyoma sincs a békének; a gonoszok Isten ellen harcolnak, de aki elfogadja Krisztus által a törvény feddhetetlenségét, az a mennyel összhangban él.

Isten minden egyes törvénye az irgalom, a szeretet és az üdvözítő hatalom egy-egy mértéke. Ha engedelmessé válunk, akkor ezek életünket, üdvösségünket, boldogságunkat és békénket jelentik [idézet Zsolt 119:165]. – *Adventista Bibliakommentár*, 3. köt., 1153. o.

Az Úrral a legerősebb kötelékek által egyesülünk, és Atyánk szeretetének kinyilatkoztatása fel kell, hogy ébressze a legtisztább testvéri szeretetet és a legforróbb hálát. Isten törvényének örök igazság az alapja, és úgy van megalkotva, hogy megtartóinak boldogságot hozzon. – *Sons and Daughters of God*, 267. o.

Isten azt akarja, hogy a vele együtt munkálkodók gazdag tapasztalatot szerezzenek szeretetéről és megváltó hatalmáról. Soha ne mondjuk azt, hogy nincs tapasztalatunk, mert az az Isten, aki tapasztalatot adott Pálnak, minden Őt kereső számára kinyilatkoztatja magát. Mit mondott Isten Ábrahámnak? – „Mert tudom róla – mondja a szíveket vizsgáló Isten – hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének ő utána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén” (1Móz 18:19). (...)

A szent Isten mindenki vezetésére adta törvényét, a jellemnek azt a zsinórmértékét, melytől senki nem fordulhat el büntelenül. Tanulmányozzuk szorgalmasan és lelkiismeretesen Isten törvényét, és tegyük azt az első helyre életünk minden területén! A végtelen szeretet szívéből áradnak azok a törvények, melyeknek minden embernek engedelmeskednie kell. – *Szemelvények*, 2. köt., 199–200. o.

Minthogy az izraelitáknak bizonyos tekintetben Isten törvényének őrzőivé és megtartóivá kellett lenni, rendeletének jelentőségét és az engedelmesség fontosságát nekik és általuk fiaiknak és fiaik fiainak különösen emlékezetükbe kellett vésni. Az Úr törvényeit illetően így rendelkezett: „És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házádban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. [...] És írd fel azokat a te házádnak ajtófeleire és a te kapuidra.”

„Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire valók e bizonyágtételek, rendelkezések és végzések, amelyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt néktek”, akkor a szülőknek el kell mondani Isten kegyelmes tettének történetét – az Úr hogyan küzdött szabadításukért –, és mondják el nekik: „Megparancsolta nekünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelkezések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartsa minket az életben, mint e mai napon. És ez lesz nekünk igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, amiképpen megparancsolta nekünk” (5Móz 6:7-9,20,24-25). – *Pátriárkák és próféták*, 468. o.

Augusztus 9., szerda – A Törvény mint nevelőnk

A bűn nem a törvényt ölte meg, hanem Pál test szerinti gondolkodását. „Most pedig megszabadultunk a törvénytől” – írja – „minekutána meghaltunk arra nézve, amely által lekötve tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és nem a betű óságában” (Róm 7:6). „Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtessek a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által” (Róm 7:13). „Azért ám a törvény szent,

és a parancsolat szent és igaz és jó” (Róm 7:12). Pál az áthágott törvényre fordítja hallgatói figyelmét, és rámutat bűnösségükre. Úgy tanítja őket, mint tanító a diákjait, és megmutatja nekik a visszautat az Isten iránti hűséghez.

A törvény áthágásában nincs biztonság, megnyugvás, és megigazulás. Ha az ember megmarad a bűnben, akkor nem remélhet ártatlanságot Isten előtt, és Krisztus érdemei nem békéltethetik meg Istennel. Fel kell hagynia a bűnnel. Hűségessé és igazzá kell válnia. (...) Ugyanakkor tisztában van azzal, hogy a törvény semmiképp sem tudja elvenni vagy megbocsátani a bűnös vétkét. Tovább kell lépnie. A törvény csak a Krisztushoz vezető tanítómester. A bűnöket hordozó Megváltóra kell tekintenie. Miközben feltárul előtte a Kálvárián függő Krisztus, amint az egész világ bűnének terhe alatt haldoklik, a Szentlélek megmutatja neki Isten viszonyulását mindazokhoz, akik bánkódnak bűneik felett: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *Szemlények*, 1. köt., 126. o.

Sokan keresztényeknek vallják magukat, mivel keresztény hitvallást tettek. Ám az igazságot nem valósítják meg a gyakorlati életben. Hiányzik belőlük a hitből való szeretet, ezért nem is nyertek erőt és kegyelmet, amely az igazság szentségéből fakad. Az ember megvallhatja hitét az igazságban, de ha ez a hit nem teszi őszintévé, kedvessé, türelmessé, elnézővé, mennyei lelkületűvé, akkor az igazság átokká válik számára, befolyása által pedig átokká a világ számára.

A Krisztus által tanított igazság a szív és az élet alkalmazkodását jelenti Isten kinyilatkoztatott akaratához. A bűnös ember csak úgy igazulhat meg, ha hisz Istenben, és élő kapcsolatot tart fenn vele. Ekkor az igazi istenfélelem emelkedett gondolatokat szül, és megneemesíti az életet. Így a vallás külső formáságai összhangba kerülnek a keresztény belső tisztasággal, miáltal az Isten szolgálatában megkívánt cselekedetek nem válnak értelmetlen rítusokká, mint amilyen volt a képmutató farizeusok szolgálata. Jézus külön-külön sorra veszi a parancsolatokat, és megmagyarázza követelményeik mélységét, szélességét. Ahelyett, hogy egyetlen pontocskát is elmozdított volna a helyéről, megmutatta,

milyen messzire terjednek ki a törvény alapelvei, és micsoda végzetes hibát követtek el a zsidók engedelmességük külső fitogtatásával. Kijelenti, hogy a gonosz gondolat vagy a kívánó tekintet már Isten törvényének áthágása. Ha valaki akár csak a legcsekélyebb igazságtalanságban is részt vesz, az megszegi a törvényt, megrontja annak erkölcsi jellegét. A gyilkosság először gondolatban születik meg. Aki gyűlöletnek ad helyet a szívében, az a gyilkos útjára teszi lábát, és annak áldozatai utálatosak Isten szemében. – *Jézus élete*, 309–310. o.

Augusztus 10., csütörtök – A Törvény és a hívő

Krisztus Urunk kegyelme nélkül a bűnös tehetetlen. Érdekében semmit sem lehet már tenni, de a mennyei kegyelem révén az ember természetfeletti erőt kap, amely az elméjében, szívében és jellemében munkálkodik. Csak Krisztus kegyelmében részesülve értheti meg a bűn szörnyű és visszataszító voltát, és végül teljesen kiüzi azt a lélek templomából. Kegyelem által közösségünk van Krisztussal, hogy munkatársai lehessünk az üdvösség munkájában.

A hit feltétel, mely alapján Isten jónak látja, hogy bűnbocsánatot igérjen a bűnösöknek, de nem azért, mert a hitben van valami érdemszerző erény, hanem azért, mert a hit Krisztus érdemein, mint a bűnre hozott egyetlen gyógymódon alapszik. A hit felmutathatja Krisztus Urunk tökéletes engedelmességét a bűnös ember hiányosságai és törvényszegései helyett. Amikor a bűnös elhiszi, hogy Krisztus a személyes Megváltója, akkor Isten megbocsátja a bűnt, és ingyen megigazítja őt. A megtérő lélek rájön, hogy a megigazítás Krisztus által lehetséges, hiszen Ő meghalt helyettünk engesztelő áldozatként. – *Hit és cselekedetek*, 88–89. o.

Jézus így szól: „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Ha Isten gyermekei vagyunk, természetének is részeivé válunk. Hozzá hasonlóak leszünk. Minden gyermek az atya élete által él. Ha Isten gyermekei vagyunk, ha az Ő Lelkétől születünk, mi is Isten élete által élünk. Krisztusban „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). „Hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben” (2Kor 4:11). Ez az élet ugyanazt a jellemet, ugyan-

azokat a cselekedeteket fogja létrehozni, amelyeket Krisztusban teremt. Ezáltal Isten törvényével összhangban állunk majd, hiszen „az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Szeretet által „a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint” (Róm 8:4). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 77. o.

Wesley a törvény és az evangélium tökéletes harmóniáját hirdette: „A törvény és az evangélium között tehát olyan szoros kapcsolat van, amilyen csak elképzelhető. A törvény egyrészt állandóan utat készít az evangéliumnak, és figyelmünket rá irányítja; másrészt az evangélium állandóan a törvény tökéletesebb betöltésére befolyásol bennünket. A törvény például azt kívánja, hogy szeressük Istent, szeressük felebarátainkat, legyünk szelídek, alázatosak és szentek. Mi pedig érezzük, hogy erre nem vagyunk képesek. Igen, »ez embereknél lehetetlen«, de ismerjük azt az isteni ígéretet, hogy Ő ad nekünk ilyen szeretetet, és alázatossá, szelíddé és szentté tesz minket. Ragadjuk meg az evangéliumot, ezt az örömezenetet, és hitünk szerint a törvénynek igazsága beteljesül bennünk” a Jézus Krisztusba vetett hit által! – *A nagy küzdelem*, 263. o.

Augusztus 11., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények, 1. kötet, „Krisztus, a mi Főpapunk” c. fejezet